

Риба риби гризе реп, Јасминка Петровић Не суди о књизи према корицама

Забавна књига „Риба риби гризе реп“ говори о томе колико је физички изглед битан детету мојих година. Све ликове у књизи муче разни проблеми, велике уши, љубомора, наочаре које носе и сличне ствари. Мислим да је ауторка Јасминка Петровић писала о још једном важном значењу, да изглед није ништа у поређењу са тим какви смо као људи и да ли смо добри другари.

Ова књига је посебна по томе што свако поглавље описује тачан проблем тог јунака, а назив књиге је заснован на томе да другови сваком јунаку помажу да отклони свој проблем (реп). Стил писања Јасминке Петровић ми се веома допао а посебно ми се свидело јер је прича испричана из угла сваког јунака. Јунаци ове књиге су: Катарина, Дарко, Љуба, Сања и Илија. Катарину сам замислила као смеђокосу девојчицу, уплашену и тиху, Дарка као пунијег дечака наранцасте косе, Љубу као мршаваог високог сивокосог дечака, Сању са крупним браон очима, кратком плавом косом и заљубљену, обучену углавном у тренерке, Илију као смеђокосог дечака, доброг ђака и љубитеља плаве боје.

У овој књизи ми се допало то што нас поред свега књига највише учи о другарству и томе како да помажемо другарима., Посебно бих нагласила то што је задње поглавље односно „Риба риби гризе реп“, на неки начин осмишљено тако да говори из угла свих јунака ове књиге. Мислим да је део у књизи који говори о Сањином непријатном догађају у причи „Два лончића четири поклопчића“ мало претеран за децу тих година, али поред свега доброг то се скоро и не примећује.

Лик у књизи који ми се највише свиђа је Сања зато што се чинило да је имала највећи проблем од свих. Мучило је то што носи наочаре јер је мислила да ће је деца због тога исмевати и шалити се на њен рачун. Највећи проблем је имала са Милицом, девојчицом која носи јако дебеле наочаре и „преотела“ јој је другарицу Јелену. Не свиђа ми се кад је Сања помислила за Милицу: „Ко зна шта си ти видела кроз те своје ђозлуке!? И одакле теби право да забадаш свој вампирски нос у туђе ствари? Боље би ти било да се прво погледаш у огледало пре него што било коме шта кажеш. С тим теглама на очима једино можеш да седиш у шпајзу и пребројаваш зимницу“.

На крају књиге можемо схватити да после сваке приче неког јунака он увиди колико је његова брига неважна и он се попут правих хероја реши свог страха. Ову књигу препоручујем свима које муче било какви проблеми у одрастању. Књига је у исто време и поучна и смешна!